

svoju specifičnost dobija u razlici spram drugih područja filozofskog istraživanja. Nauke, odnosno načini istinovanja duše jesu *theoria*, *praxis*, i *poiesis*, i to razlikovanje Aristotel sprovodi shodno nizu aspekata: razlika bivstva, načina života, moći duše, svrhe znanja, tipova istine. Teorija za predmet ima biće koje ne može biti drugačije nego što jeste, koje je po nužnosti, večno i nepromenljivo, i koja ga zahvatajući ostavlja onim što jeste. *Praxis* i *poiesis* se odnose na ono što može i drugačije da bude. Kod tehničkog znanja čiji je pripadajući način spoznaje umeće, veština (*techne*), možemo razlikovati svrhu koja se nalazi u samom predmetu od same veštine, pri čemu se takvo znanje u celini da odrediti opštim pravilima koja se mogu primenjivati jednako. Nasuprot tome, praktičko znanje, čiji spoznajni organ jeste razboritost (*phronesis*) neodvojivo je od delanja, u kojem se kao znajućem delanju ozbiljuje njegova svrha – dobro. Svrha je ovde imanentna delanju - “dobro delo je samo sebi svrhom”. Praktičko znanje se tom osobinom razlikuje kako od proizvodnog tako i od teorijskog, i Aristotel na više mesta naglašava da se stvarima praktičkog mora pristupiti shodno njihovoj prirodi: “ne tražiti tačnost jednaku u svemu, već prema predloženom gradivu”.

Delatnost zahteva takvo znanje koje je određeno situacijom, te koje može rukovoditi izborom, tj. delatno znanje sa kojim čovek, promišlja i izabira modalitete i sredstva s obzirom na dobro kao svrhu vlastite aktivnosti. To delanje omogućava razboritost kao njegov primarni i pripadajući način spoznaje, koja rukovodi izborom, promišljenom žudnjom, u pogledu stvari koje su u našoj moći. Žudnja sa svojim nastojanjem i izbegavanjem pripada nerazumnom delu duše, ali koji se potčinjava razumu, te ona udelovljuje znanje koje bi inače mimo toga ostalo prosto “teorijsko”.